

John O'Donohue

Palaiminimų
knyga

Praradome tarpusavio ryšio prieglobstį. Todėl atsidūrę ties lemtingais gyvenimo slenksčiais nebeturime ritualų, saugančių, drąsinančių ir padedančių žengti į nežinomybę. Tokiems perėjimams reikia rasti naujų žodžių.

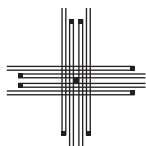
Ištarus palaiminimo žodžius, viskas keičiasi. Neregima šalia esančio ir gera linkinčio meilė pripildo mūsų širdį... Aklinoje sienoje atsiveria naujas langas, tirštoje tamsoje nušvinta takas, o sužeista širdis atsigauna lyg pieva iškritus ryto rasai.

John O'Donohue (Džonas O'Donahju; 1956–2008), airių filosofas, teologas, mokytojas ir poetas, skaitytojų pamėgtų knygų „Anam čara: keltų pasaulio dvasinė išmintis“ ir „Amžinybės atbalsiai: tikrųjų namų ilgesys“ autorius, garsėjo talentu įkvepiančiais taikyti išminties žodžiais šiuolaikiniam gyvenimui. „Palaiminimų knyga“ – paskutinis J. O'Donohue kūrinys, išleistas likus keliems mėnesiams iki jo mirties. Tai paprasta, bet išmintinga knyga, skirta visiems, kuriems tenka priimti svarbius gyvenimo sprendimus, keisti įprastą kasdienybės tvarką, visiems, kuriuos ištinka netikėti pokyčiai.

Rašytojas kalba apie lemtingus žmogaus gyvenimo slenksčius – tai meilė, santuoka, vaikų gimimas, naujas darbas ar nauji namai, taip pat nelaimės ir netektys. Jis atkreipia dėmesį į amžinąsias tiesas, parodo jų galią atsakyti į šiuolaikinius klausimus ir palengvinti mūsų lemtį didžiųjų pokyčių laiku. Žmogui, žengiančiam iš gerai pažįstamo pasaulio į naują, neištirtą teritoriją, siūlo pagalbą – palaiminimą, kuris padeda išsaugoti dvasios ramybę arba ją susikurti. Palaiminimas, pasak O'Donohue, – tai gyvenimo būdas, savotiškas didinamasis stiklas, pro kurį žiūrint pasaulis pasikeičia. Poetine, vaizdinga kalba autorius kreipiasi į kiekvieną iš mūsų, siūlydamas laiminti ir būti palaimintiems. Jis kviečia atsigręžti į tikrąsias vertybes ir pasitelkus maldą vėl apgyvendinti savo širdyse ramybę, meilę ir palaimą.

John O'Donohue

Palaiminimų
knyga

Iš anglų kalbos vertė
Dalia Judita Vabalienė

VILNIUS 2011

Turinys

Ižanga 14

I PRADŽIOS 20

Ryto maldos 26

Rytinis aukojimas 28

Naujųjų Metų palaiminimas 29

Ugnies šlovinimas 31

Naujai pradžiai 33

Šviesai 34

Dieną pradedančiam dailininkui 36

Naujiems namams 38

Imantis naujų pareigų 40

II TROŠKIMAI 42

Erotui 46

Laisvei 49

Susipykusiems mylimiesiems 51

Angelų palaiminimai 52

Ilgesiui 54

Oro šlovinimas 55

Juslėms 58

Esačiai 60

Draugystei 61

Bendrystei 62

Nebūčiai 63

III SLENKSČIAI 64

- Sulaukus gimtadienio 69
- Keliautojui 71
- Būsimai motinai 74
- Tapusiam tėvu 76
- Ligos užkluptam draugui 78
- Prie moteriškos brandos slenksčio 81
- Prie vyriškos brandos slenksčio 83
- Tėvams, kurių vaikas padarė nusikaltimą 86
- Netekusiam savo vaiko 88
- Sulaukus senatvės 89
- Mirčiai 90
- Mokykimės iš gyvūnų 91
- Vandens šlovinimas 93

IV SUGRĮŽIMAI 96

- Ateinančiam į pasaulį vaikui 101
- Žemės šlovinimas 103
- Motinai 106
- Tėvui 107
- Malda prieš valgi 109
- Malda po valgio 110
- Broliui ar seseriai 111
- Kai pabundi 112
- Susipažįstant 113
- Einant per kapines 114
- Susitaisyk su savimi 115

Dienai baigiantis. Klausimų veidrodis 116
Prieš miegą 117

V ŠIRDIES BŪSENOS 118

Padrąšinimas 123
Tremtiniui 125
Vienumoje 128
Narkomanui 129
Nesėkmės ištiktam 131
Sielvartaujančiam 133
Tarpulaikiu 135
Grožiui 137
Kaliniui 138
Kenčiančiam 140
Pavargusiam 141
Praradusiam dvasios ramybę 143
Vienišam 144

VI PAŠAUKIMAI 146

Dvasininkui 151
Sutuoktiniams 152
Pirmųjų namų palaiminimas 153
Žemdirbiui 155
Slaugytojai 157
Kai tenka apsispręsti 159
Sau, kurio nepažįsti 160
Imantis darbo 162

Tam, kurio rankose valdžia 163

Piliečiui 165

Vadovui 167

Laisvės aksiomos 169

VII PO PABAIGOS 172

Metams baigiantis 176

Nematoma dienos esmė 178

Savižudžio šeimai ir draugams 180

Po išdavystės 182

Nutrūkus ryšiams 183

Pensininkui 185

Atsivėrus praeities žaizdoms 186

Mirus mylimam žmogui 188

Tam, kuris nuskriaudė 190

Po nevykusio pasimatymo 192

Atėjus šventei 193

Prarastiems draugams 194

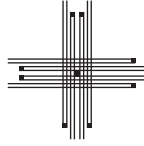
Artėjant mirčiai 196

Laukiančiam mirties 197

Vakaro maldos 199

Atraskime pamirštą laiminimo meną 200

Jėzaus akys 233

Būna dienų, kai Konamarą gaubia vaiskus Tuskanijos mēlis. Kalnai, regis, sūpuojasi lyg milžiniški tamsūs laivai jūros tolyje. Man patinka kopti į šių didžiū, nepriklausomų kalnų tylą. Tai, kas iš apačios atrodo smaila viršūnė, užlipus virsta lygia plynaukšte. Gimęs sprogimo ugnies karštyje granitas slūgso šaltas, mažai tepaveiktas milijonų metų, lietaus ir vėjo. Šioje pirmapradėje žemėje jaučiuosi įžengęs į pirmykštį pastovumą, čia tęsiasi tai, ką prieš šimtus milijonų metų žinojo vėjas, dar prieš paliesdamas žmogaus veidą.

Atėję į pasaulį, atsiduriame šioje nenutrūkstamoje grandinėje. Čia slypi visos mūsų pradžios. Pradžia dažnai baugina, nes ji panaši į kelionę, kai vienam tenka leistis nežinomybėn. Tačiau iš tiesų jokia pradžia negimsta tuštumoje, pati savaime. Įprasta manyti, kad pradžia – tai kelias kuria nors kryptimi, nuo vieno taško iki kito. Taip nėra. Ką nors pradėjus, plūsteli energija ir gauname apsaugą. Goethe sako, kad nusprendus veikti, pats likimas mums padeda įgyvendinti savo siekius. Pradžioje niekada nebūname tokie vieniši, kaip mums tuomet atrodo. Pagaliau pradžia yra kvietimas atsiverti tobulėjimui ir priimti

sukauptas dovanas. Atsisakę pradėti galime patys sau pakentki.

Galbūt pradžios baugina todėl, kad nepradėjome patys savęs. Mus pradėjo kiti. Jau pradėti, užmegzti ir pagimdyti, galiausiai virstame savimi. Nesąmoningai siekiame perimti ir saugoti tą nenutrūkstamumą, kuriame atsiduriame. Iš tiesų mūsų gyvenimas čia tiesiogiai priklauso nuo nesibaigiančių pradžių. Tačiau tos pradžios nuo mūsų nepriklauso, jos savarankiškos. Tą galima pasakyti ir apie kvėpavimą, širdies ritmą. Pradžia įvyksta prieš mus, mus sukuria ir nuolat veda į naujus lygmenis, naujas vietas ir pas naujus žmones. Nereikia bijoti pradėti. Dažniausiai apie būsimą kelionę pradžia žino tiek, kiek mes patys niekada nežinosime. Matyt, geriausiai galime naudotis slaptais mūsų gyvenimo turtais tada, kai visa širdimi tikime tuo, ką pradedame. Labai svarbu – nebijoti rizikuoti. Kad gyventume tikrai kūrybingai, visada reikia kritiškai įvertinti, kur esame, pagalvoti, ar ne per ilgai užsibuvome vienoje vietoje, gal jau bręsta nauja pradžia. Tobulėti negalėsime, jei nebūsime pažeidžiami, neliksime atviri tam, kas nauja, kitoniška. Man dar neteko matyti žmogaus, kuriam nebūtų šimteriopai atlygin-ta už tai, kad išdrįso rizikuoti ir tobulėti.

Pradžia yra susijusi su tam tikrais nekaltais lūkesčiais, nes ji žada jaudulį ir kažką nauja. Tačiau tai patirsime tik leidęsi į kelionę nežinomybėn. Niekas iš anksto negali pasakyti, kuo ta nežinomybė gali virsti. Ne viena kelionė yra sukrovusi mums didelių vidinių lobių ir mus patobulinus, bet visiems teko eiti ir tamsiais sunkumų, kančios

slėniais. Jei iš pat pradžių būtume žinoję, ko kelionė iš mūsų pareikalaus, tikriausiai nebūtume ryžęsi leisti į kelią. Tačiau atlygis ir dovanos buvo gyvybiškai svarbūs, jie padėjo tapti tokiems, kokie esame. Pradžios nekaltumas dažnai suvilioja tobulėti.

Kartais sunkiausia yra žengti pirmą žingsnį – kažin kas gundo likti ten, kur saugu, nesikeisti. Prieš daugelį metų mano kaimynas sugalvojo statyti naują namą. Buvo ką tik nuėmęs nuo lauko velėną, kad galėtų pradėti kasti pamatus, kai pro šalį ėjo vienas senas kaimietis. Jis palaimino darbą ir pasakė: „Dabar didžiausias sunkumas jau įveiktas.“ Mano kaimynas nusijuokęs tarė: „Bet aš tik pradėjau.“ Senis paaiškino: „Tai ir noriu pasakyti. Tu pradėjai, o pradėti – visų sunkiausia.“

Yra sena airiška patarlė: *Tus maith leath na hoibre*, t. y. gera pradžia – pusė darbo. Ko gero, joje netrūksta išminties. Prisiminkime visus svarstymus, abejones ir neaiškumus, kurie gali ilgai kamuoti širdį prieš ryžtantis ką nors pradėti. Kartais reikia parengiamojo laikotarpio, kad sumanymas galėtų subręsti ir tapti aiškus; tačiau neretai mes be reikalo atidėliojame ir išsisukinėjame, užuot paprasčiausiai rizikavę ir nėrę į naują pradžią.

Graikai tikėjo, kad laikas turi nematomą struktūrą. Epifanija – metas, kai laikas staiga atidengia gilius klotus ir kai kurie dalykai išskyla į dienos šviesą. Taip pat *krisis* – metas, kai laikas suyra, kai susimaišo jo kryptys. Dar yra *kairos* – malonės metas. Tada laikas atsiveria – geranoriškas ir daug žadantis. Susipina visos energijos, atskleidamos ateities galimybę – iniciatyvai, kūrybingu-

